

Anna Aguilar Amat

englanninkielisestä käännöksestä suomentanut Merja Virolainen

Colours

Värit

Huojunta kuin Venetsian lasia:

vihreä sydän, kuin vatsaa
kouristaisivat kivun väreet.

Röyhkeä väri, syksyllä,
kuin nokare toukokuuta, varkain
viety. Sydäntämmehän me emme tahdo
takaisin, kun se kerran on varastettu.

Vihreä on levinnyt leviämistään
valkoisen ympärille, valkoisen, kovan kuin maitohammas,
kovan kuin lapsen nyyhkytys puhelinvastaajassa.
Valkoinen vasten vihreää kuin päivänkakkarat,
ne töröttävät ylpeydestä jäykkänä, saavathan ne jakaa kuoleman
punaisten neilikoiden kanssa. Silkkisen valkoinen.

Morsiamen valkoinen röpelö, hopeanvalkoiset haituvat,
hopeakiepit, ne on tähtipää ruuvimeisseli saanut lainaksi
Kassiopeialta. Valkoinen ja punainen veri, kuin Sigismundon*
tyytyväisyys mahonkisessa vaatekaapissa
huoneessa vailla ikkunoita. (Ennen kuin tuli ajatelleeksi
mitä ”ikkuna” tarkoittaa.) Ikkunat ovat
ruusunpunaiset kuin suu, suruisa ruusu. Jos on tyytyväinen,
iloksi riittää vaikka järjestellä muovipusseja.

Hei, voiko moinen kieroön kasvanut kaveri ottaa ilon
omakseen siinä missä murheen?

Voiko pelon palata entiseen voittaa
jatkamalla aina samaa viivaa pitkin edelleen?

Entä pelko, onko se sininen?

Sininen ja keltainen kuin mustelma keskeltä,
keltainen kuin lehdet vanhassa kirjassa, keltainen kuin linnun jano.

Keltainen kuin keltatauti vastasyntyneellä.

Maksakirroosi keltainen, rakkotulehdus keltainen,
anemia keltainen. Sinisten silmien keltainen

kun ne tutkivat pelkoni kultaista keltaa,
ainoaa aarrettani, ainoaa valoa pimeässä huoneessa
jonne minut teljettiin, kun en suostumaan nielemään soppaani.

Lapsen murhe, niin pinkki.

Ikenen pinkki, huulen pinkki, lyönninjäljen pinkki
poskella, pinkki partaihottuma.

Jos täytyy, sinisestä ja keltaisesta voi aina
palata sekoittamaan vihreää sameilla, savenkarvaisilla vesillä.

Vihreää aina lopputuloksena, omenanvihreää, smaragdinvihreää,
kuten se kun soitat minulle.

* Viittaa näytelmään miehestä, joka eli tyytyväisenä kaapissa, koska hänellä oli siellä kirjoja luettavana.

Orpheus
Orfeus

Avaimeni, kun ne helähtävät katuun, kuulostavat
gongilta tai pieneltä kellolta uskonnollisissa
menoissa jollekin jumalalle jota en tunne.
Jalkakäytävä oli kostea, näin tuikahduksen
hakaneulasta, se lienee lipsahtanut
joltakulta, ennen sitä patjan,
oli läpeensä vettynyt sateessa. Käteni
tärisivät, kun yritin avata oven.
Sillä jumalalla jota en tunne on lippalakki ja
viikset, mikä ettei, hän rapsauttaa reiällä yhteen
lippumme vaporettoon, joka saa Venetsian jäämään taa.
Sinun lippusi ja minun, aukko
yhdisti ne, ja se saisi meidät aikanaan
jäämään taa. Ei sinun pitänyt livetä
ennen kuin olit päässyt pois kuolleiden valtakunnasta. Ei saa kurkkia!
Ei olisi pitänyt olla vaikeaa! Ja nyt olet neljän tai
neljänkymmenen kenties, silmät täynnä hiekkaa. Puristat
kipuasi umpeen, luomet kihisevät raivoa, ja ääni
ei-mistään rohkaisee avaamaan ne,
itkemään. ”Katso”, ne toistavat toistamistaan, ”katso”:
Eurydike ei ole siellä enää, ei häntä voi enää enempää menettää.
Haavaiset, verestävät silmäsi ovat sinun
edelleen. Ahdas aukko Haadekseen.